

troveris attendi debet, quid unius alterque præter aut etiam contra omnes senserit. Deinde falsa est TERTULLIANI ratio, ut jacet; etsi enim infantes peccata actualia non habeant, ideo tamen innocentes non sunt, cum habeant originale.

Ad 2um. Eadem est ad S. GREGORIUM responsio, quem in hoc deseruere Patres alii. S. HIERON. vero de infidelibus ac quidem adultis eo loco loquitur; parvuli enim proprie infideles non sunt, sed solum negative.

Ad 3um. R. Concilium solummodo docet, parvulum in matris utero salvari non posse, 1°. non baptismo matris, quia hic non est proprius foetus; 2°. nec fide matris, quia fides matris etiam non est communis infanti in utero, sed est illi propria, qui confitetur. Ratio sumitur ex præcedentibus; nam præmittitur immediate ante: *neque enim ea, quæ parit, cum foetu, qui paritur, ea in re habet aliquid commune.*

114. *Obj. III.* Ex Ratione. 1°. Infantes per baptismum multas contrahunt obligationes: sed iniquum est, tam grave jugum imponere non consentientibus.

2°. Baptismus est totius professio fidei: sed hæc infantibus nondum convenire potest; quia alias etiam infantes possent dici fideles.

3°. Ergo etiam baptizari possent infantes adhuc existentes in matris utero, velut si mater foetum perfecte organizatum et animatum eniti nequit, cum non sit potior ratio pro infantibus aliis, quam pro his: sed sequela videtur non admittenda; quia, cum hi nondum nati sint, etiam renasci non possunt.

Ad 1um. R. *N. min.* 1°. Quia jugum Christi non grave, sed suave et leve est; 2°. quia adulti facti per se ex obligatione gravi, sub æternæ damnationis pœna fidem ac legem Christi tenerent amplecti. Hinc infantibus, dum baptizantur, magna potius confertur gratia; ac per baptismum facti Ecclesiæ subditi ad servandam christianam legem compelli possunt. Et vero si in veteri Lege nulla fieret infantibus per circumcisionem injuria; minus talis irrogari illis per baptismum dici potest in Lege nova.

Ad 2um. R. 1°. Talis professio etiam erat olim circumcisio.

R. 2°. *N. min.* Fidem enim profitentur tum ipso facto, tum voluntate et fide aliena. Recte etiam fideles dicuntur, tum ob fidem habitualem, quæ in baptismo ipsis infunditur; tum ob fidem actualem alienam, ut supra observatum ex AUGUSTINO.

Ad 3um. R. 1°. Si infans in utero perfundi aqua non possit; certum est, ex dictis initio, nec baptizari posse; quia huic baptismus applicari non potest: secus est de infante uterum egresso. Si vero aqua attingi possit, dividuntur sententiæ.

Prima negat præcipue ex ratione allata, eo quod, cum nondum natus sit, neque renasci possit. *Affirmat altera*, si foetus animatus sit; eo quod jam aliquo modo dici natus possit, cum sit homo; et sicut hoc jam sufficit, ut contrahendi originalis peccati capax sit, imò illud contrahat; sic quoque jam sufficienter natus dici potest, ut remedii contra originale instituti, nimirum baptismi capax sit possitque renasci. Et vero infantem in utero proprio aliquo sensu dici natum posse, ex Matth. 1. colligitur, ubi de Christo ante partum dicitur: *Quod in ea natum est.* Ob hujus igitur sententiæ, si non

majorem, certe parem probabilitatem, cujus est prima, ac quia sacramenta ad salutem instituta sunt.

R. 2°. Si prudenter timeatur, infantem decessurum esse antequam prodeat ex utero, esse baptizandum sub conditione; sub qua rursus baptizandum erit, si, periculo superato, prodeat foras. Responsio est BENEDICTI XIV. sum. Pontif. de Synod. Diœces. L. 5. cap. 5. ubi primo monet episcopos, ne in suis Synodis quidpiam hac in re, sub judice pendente, decendant: ad parochos vero, ait, pertinere, instruere obstetrices, ut, cum casus venerit, in quo infantem nulla adhuc sui parte editum, ac de vita periclitantem sub conditione, ut dictum, baptizent; sub qua deinde in lucem editus baptizetur rursus.

ARTICULUS III.

AN PUERI JUDÆORUM, ALIORUMQUE INFIDELIUM LICITE BAPTIZENTUR NON CONSENTIENTIBUS PARENTIBUS?

115. *Præmitto.* In hac quæstione plerisque Theologis certa esse sequentia: 1°. Contra Durandum talem baptismum validum esse, cum, si præscripta in materia et forma conferatur, nullum essenziale baptismi desit; ut enim S. AUGUSTINUS epist. 23. (al. 98. n. 2.) ad Bonifacium ait: *Non... scriptum est, nisi quis renatus fuerit ex parentum voluntate... sed nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu sancto.*

2°. Licite ejusmodi proles baptizari, si in proximo mortis discrimine sint; sicque habet praxis Missionariorum apud Indos, ac fecisse leguntur viri sancti, ut S. FRANCISCUS XAVERIUS epist. ad Franciscum Henricum.

3°. Etiam licite tales baptizari, si alteruter saltem parentum consentiat; et quidem si pater, aut eo defuncto avus ob jus potestatis patriæ; si sola mater; ob favorem fidei, cap. *ex litteris* 2. de convers. infid.: ubi quidem loquitur Pontifex de patria potestate, cum pater christianus offert filium aquis lustralibus discrepante matre hebræa: statuit tamen suæ sententiæ *in favore fidei* fundamentum; favor autem fidei in utroque casu valere jure debet.

4°. Pariter id certum est de mancipiorum, vel servorum stricte talium prolibus; sunt enim sicut res in dominio principis; ut si princeps Christianus parentes bello captos in servitutem redegerit.

5°. Licet esse puerorum illorum baptismum, si rationis usu præditi baptismum petant, invitis licet parentibus; quia, quantum ad religionem, sui juris sunt. Vel si ita a parentibus abstracti sint infantes, ut nulla sit spes ad eosdem reditus.

6°. Etiam multi idem sentiunt de hæreticorum liberis; cum enim illi per baptismum facti sint Ecclesiæ subditi, ab hac compelli possunt ad servandas leges tum divinas, tum ecclesiasticas. Vix tamen hoc in Germania procedet quoad Protestantas, ob suspensam in pace Westphalica jurisdictionem ecclesiasticam saltem in subditos status acatholici, et indulgentiam religionis libertatem; cum neque sine gravibus incommodis, publicisque dissensionibus id fieri possit, ac de cætero baptizent valide. Demum certum est, proles parentum infidelium, qui nequidem civiliter Christiano prin-

cipi sunt subditi, illicite baptizari contra voluntatem parentum; tum quod, si proles in parentum potestate permaneant, sacramentum exponatur certo profanationis periculo; si vero abstrahantur vi, lædatur jus naturale parentum.

Tantum igitur procedit quæstio de liberis Judæorum et infidelium Christiano principi solum subditorum civiliter, an baptizari possint licite invititis parentibus, extra casus ante exceptos? Affirmat inclyta Scotti schola; negat altera divi Thomæ cum reliquis, duce doctore Angelico.

116. *Dico.* Illicitus est talis baptismus. Est sententia communior apud Theologos et Canonistas, quos magno numero recenset SANTORIUS Cardin. in Rituali Sacram. pag. 209. et quæ teste Cardin. ALBIZI, de inconstantia in fide cap. 11., prævaluit in tribunalibus; ac sæpius decisa Romæ, confirmataque, ut dicitur infra, a BENEDICTO XIV. S. P.

Prob. I. Ex sensu praxique Ecclesiæ, quæ nunquam id praticare voluit; quod est argumentum doctoris Angelici Quodlib. 2. a. 7. : *Dicendum, quod maximam habet auctoritatem Ecclesiæ consuetudo, quæ semper in omnibus est æmulanda, quia et ipsa doctrina doctorum Catholicorum ab Ecclesia auctoritatem habet; unde magis standum est auctoritati Ecclesiæ, quam auctoritati vel Augustini, vel Hieronymi, vel cujuscunque Doctoris. Hoc autem Ecclesiæ usus nunquam habuit, quod Judæorum filii invititis parentibus baptizarentur: quamvis fuerint multi Catholici principes potentissimi, ut Constantinus et Theodosius, quibus familiares fuerunt sanctissimi episcopi, ut Sylvester Constantino, et Ambrosius Theodosio, qui nullo modo prætermisissent ab iis impetrare, si hoc esset consonum rationi.*

117. *Prob. II.* Auctoritate sacræ Congregationis Cardinalium Conc. Tridentini, quæ consulta a Missionariis Sinarum decretum edidit, approbatum ab INNOCENTIO X., quo prohibentur baptizari tales infantes sine parentum consensu, apud AMORT. in Diction. Select. Cas. Ac cum Avenione baptizata fuisset filia Judæi cujusdam, eo ignaro, eadem Congregatio promulgari jussit a concionatoribus, eum, qui posthac talia tentaret, non solum peccati mortalis reum esse; sed etiam subjacere pœnæ arbitrariæ a superioribus infligendæ, ut refert Ludovic. BANCELIUS Tom. 1. Moral. v. *infidelitas.*

Has vero aliasque declarationes S. Officii recensens etiam BENEDICTUS XIV. S. P. consultus ab Archiepiscopo Tarsensi Vices gerente, de novo approbat, confirmatque in Epistola pastorali ad eundem Archiepiscopum anno 1747. die 28. Febr. quæque extat in Tom. 2. Bullarii; qua inquit: *In præfatis quibusdam Resolutionibus innuitur, eum, qui Hebræorum filios sine consensu parentum baptismo lustrare ausus fuerit, exceptis iis casibus, in quibus hoc liceat, eum, inquam, pœna mulctandum esse; baptismum autem uno teste probari. Nihil aliud restat, quam prædictarum resolutionum judicium confirmare, et quicquid in iisdem continetur, nostra quoque sententia stabilire. Baptizantis mentem esse sanctam, reclamque, non dubitamus; modus autem omnino illicitus habendus est, et ea quicumque facit, quæ Ecclesia fieri vetat, pro judicis prudentia mulctari debet, etc.*

118. *Prob. III.* Ratione. 1°. Infantes baptizati, parentibus infidelibus in-

vititis, vel in horum relinquuntur potestate, vel abstrahentur ab istis; sed neutrum licet: non primum; quia sacramentum certo exponeretur periculo profanationis ob periculum indubium perversionis et apostasiæ: non secundum; quia læderetur jus naturale parentum; jure enim naturali liberi, quam diu rationis usu non fruuntur, sub potestate et cura parentum sunt, sicut cæteræ eorum res.

Si dicas cum D. Collet: etsi res fortunæ sint in parentum infidelium dominio, ob earum tamen abusum tollere illas potest princeps secularis, cui civiliter parentes subjecti sunt; ergo et sic tollere potest eorum proles, dum erga has abutentes potestate sua, illas deferre ad baptismum nolunt.

R. N. *Cons.* Quia secularis potestas se solum extendit ad naturalia et temporalia; nec hujus est, judicare illos, qui contra præceptum supernaturale agunt. Nec inde inferas: ergo saltem Ecclesia has proles auferre poterit; nam neque ad Ecclesiam de his, qui foris, h. e. non baptizati sunt, spectat judicare; 1. ad Cor. 5.

2°. Si liceat baptizare proles invititis parentibus infidelibus; ergo ob præceptum de baptismo suscipiendo: sed hoc non; quia Deus condendo legem fidei et baptismi, jus naturale ideo non voluit sublatum; ergo jus naturale parentum circa infantes suos salvum manet. *Prob. A.* 1. Deus utriusque juris divini et naturalis auctor est; 2. quia gratia, ut dicitur, passim apud Theologos non destruit naturam, sed perficit; 3. quia per legem baptismi non derogavit juri naturali, alias, quod v. g. habet adultus circa actus suos liberos, atque hinc ad baptismum cogi non potest; 4. id demum ex usu Ecclesiæ optime addiscimus, quæ, ut supra ex S. Thomæ observatum, nunquam egit apud Imperatores, etsi dilandæ religionis Christianæ studiosissimos, ut vel infideles cogere ad deferendos ad baptismum liberos, vel hi baptizentur iis nolentibus.

119. *Obj. I.* Ex S. Script. 1°. Ecclesia Matth. cap. ult. accepit jus et potestatem universalissimam baptizandi quoscumque; ergo et infantes infidelium.

2°. Luc. 14. dominus præcipit servo: *Compelle intrare, ut impleatur domus mea*, ubi sub nomine domini et domus significatur Deus et Ecclesia; ergo ad baptismum, quo intratur in Ecclesiam, procurandum suis infantibus compelli possunt infideles.

3°. 1. Machab. 2. Mathathias et ejus socii *circumciderunt pueros incircumcisos, quotquot invenerunt in finibus Israel.* Ergo et baptizari possunt infidelium pueri.

Ad 1^{am}. R. D. Accepit potestatem baptizandi quoscumque, servato tamen ordine justitiæ, ac juris naturalis, h. e. non cogendo per vim, sed alliciendo doctrina et prædicatione, persuadendo parentibus, ut in baptismum suorum liberorum consentiant C. hinc in textu præmittitur *docete*: cogendo per vim, turbato ac læso juris naturalis ordine N. Argumentum probat, etiam adultos invitatos ad baptismum cogi posse.

Ad 2^{am}. R. 1°. Ergo adulti invitati ad baptismum adigi possunt vi; quia textus, ut ex parabola constat, adultos respicit. Hinc

R. 2°. D. *Compelle* per vim et violentiam N. persuasione, prædicationis efficacia C. Hoc solo modo Christus gentes duci in Ecclesiam voluit Matth. ult. *Docete omnes gentes.*

Ad 3^{am}. R. 1°. Recte explicari potest de pueris Judæorum nondum circumcisis, quos scilicet circumcidere neglexerant antea parentes ex metu gentium, vel ob turbas belli.

R. 2°. Dato, fuisse etiam pueros infidelium, poterant eos circumcidere velut bello captos. At sic etiam licet baptizare hujusmodi proles.

120. *Obj. II.* Ex histor. Eccles. Etiam principes religiosi compulsisse leguntur vi Judæos et infideles ad baptismum; ergo. *Prob. Ant.* Nam 1°. Sisebutus Hispaniarum rex, teste BARON. ad an. C. 614., coegit ad baptismum Judæos; propterea laudatus in CONC. TOLET. IV.

2°. Juxta Francorum Annales CAROL. M. coegit ad baptismum Saxones, ideo etiam ab ADRIAN. I. commendatus. Sic Chilpericus, teste GREGORIO TURON. Lib. 6. Histor. Francor., Judæos baptizari jussit; et Dagobertus S. AMANDO episcopo Trajectensi præcepit, ut Gandavenses ad baptismum cogeret.

3°. S. Congregatio Officii et Pontifex concessit Duci Mantuæ, anno 1699. ut quasdam proles a parentibus Judæis abstractas curaret baptismo ablui. Idem Augustæ Taurinorum factum fuit ex Decr. ejusd. Congr. ut refert Sessa. cap. 51.

R. Principes etiam religiosi compulere aliquando ad baptismum Judæos et infideles ex bono quidem fidei zelo; at non secundum scientiam tali. Unde

Ad prob. 1^{am}. Patres Toletani zelum regis, non factum laudarunt; simulque veterunt, id deinceps ne fiat, Can. 57. (Labb. t. 5. p. 1719. B.): *De Judæis præcipit S. Synodus, nemini deinceps ad credendum vim inferre. Statuerunt quidem etiam, ut Judæi, qui fidem Christianam vi, vel necessitate susceperant, tenere cogantur; quia, licet positive invitus animo non baptizetur valide; metu tamen pænæ baptizari volens vere baptizatur, cum metus non tollat voluntarium simpliciter. Deinde ex actu externo, quo quis baptismum suscipit, animus suscipiendi internus præsumitur in foro Ecclesiæ. Hinc Synodus voluit, potuitque eos urgere ad servandam fidem.*

Ad prob. 2^{am}. R. Carolus M. non vi, sed *benignitate, veræ salutis consilio*, teste ALCUINO, qui familiaris Imperatori erat, epist. 1^a., adeoque persuasione ad baptismum et Christiana sacra perduxit; at postea rebelles et apostatas armis devictos religione et fide suscepta stare merito coegit. Chilperici factum, ut refert, sic et improbat GREGORIUS. Demum Dagoberti mandatum non executus fuit AMANDUS, sed Gandavenses prædicatione perduxit ad fidem, Histor. Vitæ apud SURIUM 1. Febr.

Ad prob. 3^{am}. Hebræus pater Duci Mantuæ id promiserat, se et liberos baptizandos offerens; Taurinensis quoque suam filiam obtulerat, jamque a matre Hebræa abstractam Christianæ nutrici lactandam dederat; sed cum utrumque patrem Hebræum postea facti pœniteret, censuit S. Congr. tum ob promissionem datam et acceptatam avellendos utriusque Judæi infantes ac baptizandos, ac penes Christianos esse educandos; tum ideo hoc prudenter statutum est, ait in laudata epist. Pastor. BENEDICTUS XIV. Papa, ne parentes Hebræi, quibuscum summa æquitate apud Christianos agitur, eo impudentiæ deveniant, ut et nos et Ecclesiam audeant irridere.

121. *Obj. III.* Ex ratione. 1°. Potestas principum est potestatis divinæ vicaria; ergo.

2°. Princeps Christianus habet jurisdictionem in subditos suos tam infideles, quam fideles et hæreticos; ergo sicut hos cogere potest, ut infantes ad baptismum deferant, ita et priores.

3°. Cuilibet jure naturæ competit jus et potestas defendendi innocentem; atqui infantes sunt in hac materia innocentes; iisque inferitur injuria gravissima a parentibus illorum impediuntibus baptismum. Sic si parentes velint occidere infantes suos, vel eos ad furta, blasphemias instruerent, juste eos princeps illis abstraheret; ergo multo magis abstrahere poterit, si eos deferre ad baptismum nolint, cum hac ratione parentes sint causa spiritualis suarum prolium mortis, quæ corporali altera est longe gravior.

4°. Parentes nullum habent jus impediendi suarum prolium baptismum; ergo his invitis baptizari possunt.

5°. Jus naturale obligat ad amplectendam religionem veram ad procuranda necessaria salutis media; ergo parentes, dum impediunt suorum infantium baptismum, agunt contra jus naturale; ergo cogi possunt a principe, ut eos ad baptismum offerant; quia princeps potest ea omnia remove, quæ juri naturali adversantur.

6°. Parentes ejusmodi abutuntur potestate patria; item potestas patria est creatura juris civilis: sed hoc summus princeps non ita obligatur, ut illud immutare non possit; ergo.

Ad 1^{am}. R. Potestas principum est vicaria divinæ; sed quoad ea tantum, quæ sunt ordinis naturalis, et bonum temporale Reipublicæ attinent. Quod si quandoque præceperint servari leges supernaturales, id fecerunt ceu advocati implorati ab Ecclesia, vel ex hujus voluntate expressa, vel præsumpta, circaque eos, in quos Ecclesia acquisiverat jus, ut hæreticos; vel si etiam circa infideles, Judæos; salvo tamen horum jure naturali.

Si ais: Potestas parentum circa filios se extendit etiam ad supernaturalia; ergo et illa principis.

R. Nec parentum potestatem eo se extendere, ut liberos jam adultos ad susceptionem baptismi adigant; possunt autem infantes offerre ad baptismum; quia tunc non habent moraliter aliam voluntatem, quam parentum. Quod non convenit principi respectu subditorum infidelium, non tantum adultorum, sed etiam parvulorum; nisi hi utroque parente orbati sint; tunc enim potest, imo debet procurare iis baptismum; invitis etiam tutoribus infidelibus; quia horum potestas non est a jure naturæ, sed civili, cui princeps derogare potest; præsertim cum aliquo modo omnium pupillorum sibi subditorum universalis et eminentialis tutor sit. Quod tamen hic principi convenit, ad privatum extendi non debet; unde si pupillus tutorem infidelem habeat, quia juxta leges loco patris est, nequit privatus baptizare pupillum tutore invito, ut notat epist. laudata BENEDICTUS XIV.

Ad 2^{am}. R. N. Cons. Subditi enim fideles et hæretici, etsi quoad supernaturalia non subsint jurisdictioni principis; subsunt tamen Ecclesiæ, quæ principibus dat potestatem eos cogendi. Secus de infidelibus est, qui quoad supernaturalia nec jurisdictioni principis, nec Ecclesiæ subsunt.

Ad 3^{am}. R. D. Cuilibet competit hæc potestas, si injuria inferatur innocenti contra justitiam naturalem, sive in iis, quæ jure naturæ debentur C.

si contra legem supernaturalem, ac in iis, in quibus supponitur fides *N.* Exempla allata sunt directe contra jus naturæ, et bonum commune Reipublicæ cujus conservatio ad principem pertinet. In casu vero nostro parentes agunt contra jus supernaturale tantum, quod habent eorum proles ad spirituales animæ vitam per baptismum obtinendam; quam injuriam impedire, etsi mors spiritualis gravior corporali sit, nec est potestatis civilis, nec ecclesiasticæ.

Ad 4um. R. *N. Cons.* Etsi enim non habeant jus impediendi baptismum prolium, ac impediendo agant contra jus supernaturale; habent tamen jus, ne sibi subducantur proles, quod sequi deberet baptismum, ob profanationis et perversionis periculum.

Ad 5um. R. Jus naturæ sic obligat omnes indistincte *N.* supposita sufficienti prædicatione et cognitione *subd.* obligat tunc directe et immediate *N.* mediate et indirecte *C.* In tantum scilicet tunc lex naturalis obligat, in quantum dicitur, esse obtemperandum legibus superiorum. Sed hoc non est proprie jure naturæ obligari; sic non dicitur quis jure naturæ obligari ad jejuniium, etsi jus naturæ, supposito præcepto Ecclesiæ, dicitur, esse obediendum superiori legitime præcipienti. Et vero sequeretur alias posse æque cogi a principe infideles adultos; quin is ex paritate rationis se ingerere posset causis spiritualibus et supernaturalibus plerisque.

Ad 6um. R. 1°. Etiam sic jure suo abutuntur adulti.

R. 2°. *D.* Abutuntur suo jure contra jus naturale aliquod *N.* contra supernaturale, divinum *C.* Hinc peccant quidem contra hoc, vel formaliter supposita sufficienti cognitione obligationis suæ, vel materialiter, si invincibiliter adhuc obligationem ignorent; quia tamen potestate sua non abutuntur, contra legem naturalem, vel humanam, etiam a potestate humana cogi non possunt. Deinde potestas patria est creatura juris civilis, si spectetur secundum latitudinem, extensionem et formam, quam in Romano jure accepit; non vero si spectetur secundum jus, quod parentes suos in infantes habent, ut eorum curam gerant, ut sibi non subducantur; ad hoc enim jus a natura habent.

ARTICULUS IV.

QUINAM BAPTISMI EFFECTUS SINT? QUÆ PROPRIETATES?

122. *Præmitto.* Baptismi effectus alios longe a Catholicis statuerunt jam olim hæretici. Hominem vere baptizatum peccare amplius non posse Jovinianus asseruit, quem ex parte secutus est Calvinus in Antidoto Conc. Trid. docens, baptismum tanquam Dei chirographo certum reddi baptizatum de perpetua adoptionis gratia: ac Lutherus L. de captiv. Babyl. cap. de Bapt. His Novatores posteriores addunt sequentes: 1°. Quod baptismus revocatus in memoriam deleat peccata post ipsum admissa; quod refellitur in Tr. de Pœnit.: 2°. Quod liberet hominem ab observantia legum humanarum; imo legis divinæ, hoc sensu, quod baptizato transgressio divinæ legis, quæ sit equidem peccatum, non tamen ad peccatum imputetur, si modo fidem habeat.

At nemo non videt, tum quam pestilens ea doctrina sit, quæ pudendis quibusque, maximeque enormibus flagitiis viam planet, lateque portas

aperiat, tum quam directe adversetur Scripturæ sacræ; quæ, non obstante baptismo, ipsaque fide, tinendum monet, ad Rom. 11. 10. *Fide stas; noli altum sapere, sed time: damnationem minatur sceleribus, non præcise defectui fidei, 1. ad Cor. 6. 9. Nolite errare; neque fornicarii, neque fures, etc., regnum Dei possidebunt.* Ut proinde dogmata tam absona merito condemnarit TRIDENT. Sess. 7. can. 6. 7. 8. 9. 10. Ac quoniam ea occurrunt in Theologia alibi, ulteriori eorum confutatione abstinemus.

123. *Dico I.* Veri effectus baptismi sequentes sunt:

I. Secluso obice, tollit peccatum omne, originale et actuale. Constat 1°. ex SCRIPTURA SACRA: Ezech. 36. *Effundam super vos aquam mundam, et mundabimini ab omnibus inquinamentis vestris.* Quod vaticinium de baptismo semper intellexit Ecclesia. Act. 2. *Baptizetur unusquisque vestrum in remissionem peccatorum.* Act. 22. *Baptizare, et ablue peccata tua.* Ad Ephes. 5. *Christus dilexit Ecclesiam, et seipsum tradidit pro ea, ut illam sanctificaret mundans lavacro aquæ in verbo vitæ, ut exhiberet ipse sibi gloriosam Ecclesiam, non habentem maculam aut rugam, aut aliquid hujusmodi, sed ut sit sancta et immaculata.*

2°. Ex SS. PATRIBUS: TERTULLIANUS de Bapt. c. 1. *Felix, ait, sacramentum aquæ nostræ, qua abluti delictis pristinæ cæcitatibus, in vitam æternam liberamur.* Et c. 7. *Baptismi carnalis actus (est), quod in aqua mergimur; spiritalis effectus, quod delictis liberamur.* CLEMENS Alexandr.: *Multis modis vocatur hoc opus (Baptismus), gratia, illuminatio, perfectum, et lavacrum. Lavacrum quidem, per quod peccata abstergimus: gratia autem, qua remittuntur pœnæ quæ peccatis debentur: illuminatio, per quam sanctam illam et salutarem lucem intuemur...: perfectum autem dicimus, cui nihil deest; quid enim ei desit qui Deum novit? Est enim revera absurdum, Dei vocari gratiam, quæ non sit perfecta et undequaque plena. Qui est autem perfectus, perfecta utique largietur.* Pœdagog. L. 1. (opp. p. 93. A.). ORIGENES in Genes. hom. 13. n. 4. (opp. t. 2. p. 97. A.): *Si delinquas, ipse tibi conscribis peccati chirographum. Sed vide quia cum semel accessisti ad crucem Christi, et ad gratiam baptismi, chirographum tuum cruci affixum, et in fonte baptismatis deletum est.* CYPRIANUS epist. 1. ad Donatum n. 4.: *Undæ genitilis auxilio, superioris ætatis labe detersa, in expiatum pectus serenum ac purum desuper se lumen infudit... Scis ipse profecto, et mecum pariter recognoscis quid detraxerit nobis quidve contulerit mors ista criminum, vita virtutum.* S. HILARIUS in Ps. 63. n. 11. *Quis non renasci in innocentiam volet, cum peccati remissionem sacramentum novæ civitatis indulgeat?* S. ZENO Veronensis L. 2. Tract. 42. *Salvete hodie, nati fratres in Christo, acceptæque indulgentiæ regale beneficium diligenter, fortiter ac fideliter custodite; etenim vester contractus omnis (debitum scilicet culpæ et pœnæ) ablatus est; securi gaudete; nihil jam seculo debetis.* S. CYRILLUS Hierosol. catech. 3^a. n. 12. *Descendis in aquam ferens peccata; sed gratiæ invocatio animam obsignans non te permittit ab immani sorberi dracone. Qui mortuus in peccatis descendisti, ascendis vivificatus in justitia.* S. BASILIUS epist. 292. (al. 386.) ad Palladium: *Te proximum sibi Dominus per gratiam (Baptismi) effecit, removitque a peccato omni, et regnum celorum aperuit.* S. GREGORIUS Nazianz. orat. 40. n. 3. *Baptismus, carnis est abjectio, Spiritus assectatio, Verbi participatio, figmenti correctio, peccati diluivium, lucis*

communicatio, tenebrarum oppressio. Baptismus, vehiculum ad Deum, peregrinatio cum Christo, fidei adminiculum, mentis perfectio, caelestis regni clavis, vitae commutatio, servitutis depulsio, vinculorum solutio. S. AMBROSIIUS de mysteriis c. 3. n. 11. *Aqua est qua caro mergitur, ut omne abluatur carnale peccatum. Sepelitur illic omne flagitium.* HIERONYMUS tandem et AUGUSTINUS infra citandi.

Idem constanter docuit Ecclesia definivitque Concil. CARTHAGINENSE IV. cap. 1. (Labb. t. 2. p. 1199. C.), FLORENTINUM in Decreto, et TRIDENTINUM Sess. 5. in Decreto de pecc. orig.

II. Pœnam omnem peccatis debitam remittit. Est de fide. Atque ita docet TRIDENTINA Synodus Sess. 5. Decr. cit. n. 5. *Nihil est damnationis in iis, qui vere consepulti sunt cum Christo per baptismum... ita ut nihil prorsus eos ab ingressu cœli remoretur.* Præiverat FLORENTIN. in Decr. inquiring: *Baptizatis nulla pro peccatis præteritis injungenda est satisfactio; sed morientes antequam culpam aliquam admittant, statim ad regna cœlorum, et Dei visionem perveniunt.* Sed et Ecclesiæ veteris semper hic sensus fuit. Licet enim Ecclesia ante baptismum varia arduaque virtutis exercitia indiceret catechumenis, sive ut probarentur magis, sive ut melius dispositi uberiores in sacramento gratiam perciperent; nunquam tamen iis pro peccatis ante baptismum commissis opera satisfactoria injunxit; nequidem tum, cum periculum esset, ne ob necessitatem præmature baptizati plura divinæ deberent justitiæ; hujus vero praxis nequit alia reddi ratio, nisi quod crederetur in Ecclesia per baptismum pœnam omnem divinæ alias debitam justitiæ tolli. Luculentius ille sensus Ecclesiæ liquet ex PATRIBUS. Inter quos, præter CLEMENTEM Alex., ZENONEM Veron. et GREGORIUM Naz. supra citatos, S. AUGUSTINUS L. 2. de peccat. merit. c. 28. n. 46. inquit: *Si continuo (post Baptismum) consequatur ab hac vita emigratio, non erit omnino quod obnoxium hominem teneat, solutis omnibus quæ tenebant.* Ac S. HIERON. epist. 69. ad Oceanum n. 4. *Post indulgentiam (Baptismi), judicis non est metuenda severitas.*

III. Nobilissimus baptismi effectus est infusio gratiæ sanctificantis, ac donorum supernaturalium virtutumque infusio; docente TRID. Sess. 6. cap. 7. *Justificationis, quæ non est sola peccatorum remissio, sed et sanctificatio et renovatio interioris hominis per voluntariam susceptionem gratiæ et donorum... causa... instrumentalis est sacramentum baptismi.* Ac constat 1º. ex Scriptura sacra, 1. ad Cor. 6. *Abuti estis, sanctificati estis, justificati estis, scilicet per baptismum.* 2º. Ex PATRIBUS, CLEM. Alex., CYPR., CYRILL. Hieros., GREG. Naz. supr. citat. Hæc vero gratia sanctificans alios post se effectus simul trahit; hominem filium Dei adoptivum reddit, amicum Deo; jus ad cœlestem gloriam confert; de quibus uberius consule Tract. de Grat.

IV. Confertur homini jus ad specialia gratiæ actualis auxilia ad assequendum baptismi finem, implendam sponsonem in baptismo factam. De quo jam dictum Tract. de Sacram. in gen. ubi de grat. sacramentali; uti quoque de alio baptismi effectum, caractere. Demum per baptismum, baptizati incorporantur Ecclesiæ, ipsique Christo ceu membra, 1. ad Cor. 6. *Nescitis, quoniam corpora vestra membra sunt Christi?* Et ad Gal. 3. 27. *Quicumque baptizati estis, Christum induistis; omnes enim unum estis in Christo, id*

est, S. CHRYSOSTOMO interprete, *eandem formam, eandem figuram habetis omnes, in illum per similitudinem transformati.*

124. Dico II. Proprietates baptismi sunt sequentes :

1º. Necessitas ejusdem, de qua jam actum toto præcedenti capite.

2º. Unitas, juxta illud Apostoli ad Ephes. 4. *Unus Dominus, una fides, unum baptismum,* unitate scilicet specifica ejusdem sacramenti, ita ut non sit aliud specie baptismum in hominibus diversis, sed ut verum baptismum sit, semper in omni baptismum eadem esse debet specie materia et forma; sed et

3º. Initerabilitas, sive unitas baptismi talis, ut semel valide homini collatus, iterari in eodem amplius non possit. Constat ex Scriptura sacra ad Hebr. 6. *Impossibile est, eos, qui semel sunt illuminati... et prolapsi sunt, rursus renovari ad penitentiam.* Quæ verba de sacramento penitentiae, utpote quod potest iterari sæpius, non possunt intelligi; ergo de baptismum debent accipi juxta S. AMBROSIIUM, CHRYSOSTOMUM, aliosque Patres, ut dicitur Tr. de sacram. Penitent. Et vero peccatum originale, ob quod præsertim baptismum a Christo institutum, non iteratur; character, quem baptismum imprimit, indelebilis est; mors Christi, quam significat, semel contigit. Ratio vero a priori, voluntas Christi sic instituentis est, intimata et tradita nobis tum per Scripturas sacras, tum per traditionem, qua constat, nunquam iteratum fuisse baptismum, quod semel valide collatum; tum per definitiones Ecclesiæ in CC. LATERAN., VIENN., FLORENT. et TRID. Sess. 7. de Sacram. in genere. Can. 9. ac de Bapt. Can. 11. Unde etiam tam rebaptizatus, quam rebaptizans scienter de jure ecclesiastico fiunt irregulares; de jure civili plectuntur capite L. 2. c. *Ne sanctum baptismum iteretur.*

Dices. Sicut ab Apostolo dicitur baptismum unum; ita fides una: sed, eo non obstante, repeteri potest fides; ergo et baptismum.

R. D. Sic dicitur una quoad actum N. quoad speciem, objectum, finem C. Fides est vita, vel rectius actus vitæ, qui non unus, sed numero multus esse potest; baptismum vero est generatio in fide; illa vero non nisi una est. Nec obstat, quod baptismum sit, et dicatur sacramentum fidei; nam sic dicitur, quia per baptismum in fide generamur; non quod per eum repareremur ad fidem: etsi igitur fides quoad actum sit iterabilis; non tamen sic baptismum.

Dixi in Concl. *Baptismus semel valide collatus;* hoc est, quando de ejus valore sufficienter constat; in dubio vero, an valide collatus sit, quando repeteri sub conditione possit, ac debeat, Theologia Moralis respondet.